

Dat duister voorwerp van verlangen

«Lichamen die getuigen van een verlangen nemen je mee naar extase en gekte, naar harmonie en geweldadige explosies. »

- voor zijn vijftiende creatie blijft Wim Vandekeybus trouw aan zijn stijl maar vernieuwt zijn dans en slaagt in een verbluffende mengeling van elementen. Warm, zeer warm.

Een gesnurk, echter dan echt, van het soort dat een heel gezin wakker maakt, maar de schuldige in een onwetende gelukzaligheid houdt. Volgens sommigen, voldoende reden voor een echtscheiding.

Voor de jonge vrouw in « Blush », de nieuwe creatie van Wim Vandekeybus, is dit vooral het ogenblik om stilletjes op te staan, haar partner te beklimmen en zichzelf te trakteren op een moment van extase waarin de gelukzalige kreten slechts met nog een dieper geronk worden beantwoord.

Ik geniet het meest als hij slaapt besluit de verzadigde jonge vrouw.

Het verlangen heeft drijfveren die de rede niet kent.

En dat verlangen staat centraal in de nieuwe creatie van Wim Vandekeybus, « Blush », (het Engelse woord voor een blos, schaamrood).

Verlangen en zijn twee facetten, liefde en dood, wijst de karakters de weg : de vrouwen, tegelijk sterk en hysterisch besturen slinks de pseudo-macho mannen, die het echter niet ver schoppen.

Een duik in het beeld

Het is een constant spel van confrontatie en verleiding, het duel en de paringsdans. Met dichtbij de dood die ons eraan herinnert dat ons niet veel tijd rest om écht te leven. In dat opzicht is één van de sterkste elementen in de voorstelling ongetwijfeld de litanie van een jonge vrouw, opsommend wat ze allemaal niet meer zal kunnen. Eerst rechtopstaand voor de micro, nadien door één van de mannen gedragen in een langzame ceremoniële stoet, zoals dat van een huwelijk ... of een begrafenis.

Maar wat niet in woorden uit te drukken valt, wat « Blush » geslaagd maakt, is de perfecte verbinding tussen dans, muziek, film, scenografie en lichtgebruik. Niets is overtoellig, alles vloeit samen in een stortvloed van beelden, de één sterker dan de ander.

Bij deze, kan je onmogelijk de meisjes vergeten die neerstrijken van een 10 meter hoogte langs metalen palen ; of de constructie van een immense muur van reiszakken en het nadien brutaal neerhalen ervan bovenop twee dansers ; of het verschijnen en verdwijnen van een kikker of de opwindende beelden die de titel verklaren.

Het sterkte beeld komt zonder twijfel van de perfecte interactie tussen scène en beeldscherm. Voor het eerst bij Wim Vandekeybus, zijn film en dans in complete osmose en niet meer de één naast de ander, zoals in het verleden. Dit geeft schitterende beelden van jonge vrouwen springend van scène in het beeld en herverschuwend op dat beeld, ongreepbare waternimfen, mannen verleidende zeemeerminnen die er niet in slagen hen te vangen.

De onderwateropnames, gefilmd in het dolfinarium van Brugge, zijn een wonderbaarlijk kunstwerkje en het heen en weer van de dansers tussen scène en beeldscherm bezitten een magie die de kijkers verstomd doen staan.

Hetzelfde gebeurt later met tientallen lichamen die door elkaar kronkelen op het scherm, alsof zij tevoorschijn komen uit een zee van reistassen gestapeld op de scène.

Perfekte muziek, fascinerende dansers

De muziek van David Eugene Edwards (voorman en zanger van 16 Horsepower), speciaal gecomponeerd voor de voorstelling, doet meer dan de het ondersteunen van de voorstelling. Zij is een dragend element van 'Blush', met haar hamerende percussies, snijdende of hemelse gitaren, haar zware, nerveuse, zweverige sferen.

Soms broeierig spaans, soms meer neigend naar voodoo, verliest zij nergens haar rockfundament of eigenheid, zoals duidelijk wordt in de verbluffende versie van het schitterende « Ain't no sunshine when she's gone » van Bill Withers.

Maar dit alles alleen kan de voorstelling niet rechthouden zonder de dansers die alles van hun fysiek geven. Dit geldt vooral voor de vrouwelijke kant van het gezelschap, waar je de ene keer een actrice, de andere keren acrobate of ervaren zwemster moet zijn. Dat is veel voor één enkele vrouw. Vandekeybus heeft er zo vijf gevonden die, vooreerst, schitterende danseressen zijn : Laura Aris Alvarez, Elena Fokina, Ina Geerts, Linda Kapetanea en Thi-May Nguyen.

Wat betreft de vier jongens (Jozef Fucek, Robert M. Hayden, German Jaurequi Allue, Thomas Steyaert en Vandekeybus zelf), zij blijven niet in gebreke in het verbinden van de groep in elke zin, zich op de grond of in de armen van hun partner werpend op de meest typische manier van Vandekeybus. Maar zij leveren tevens kleine, gracieuse en vluchtige dingen af, vertrekkend van de grond om feller te exploderen in de lucht en duo's, trio's te combineren, geïnspireerd op het danscontact.

Een beetje zoals een kruising tussen Trisha Brown en de cineast John Woo. Levend en krachtig, sensueel en explosief, wild en elegant.

LE SOIR 26/9/2002

Jean-Marie Wynants